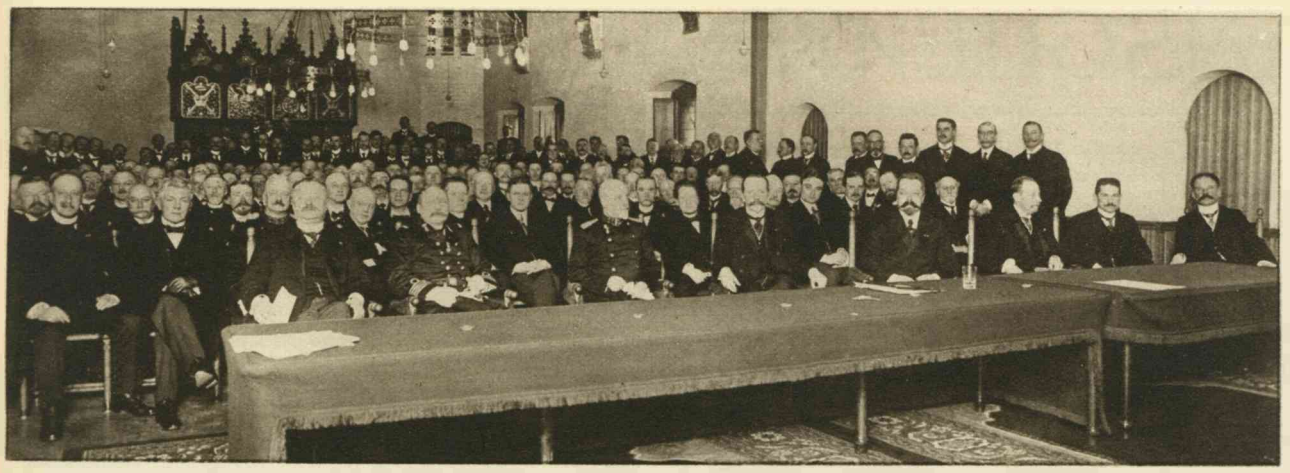

VOOR DEN KLEINEN MIDDENSTAND.

In tegenwoordigheid van H. M. de Koningin werd Zaterdag j.l. te 's-Gravenhage een vergadering gehouden van vertegenwoordigers van crediet-instellingen, uitgeschreven door een commissie bestaande uit de ministers van Financiën, Treub, van Oorlog, Bosboom, en van Landbouw, Posthuma, den president van de Nederlandsche Bank, Vissering, den president van de Nederlandsche Handelsmaatschappij, Van Aalst en den voorzitter van de Commissie van het Kon. Nat. Steuncomité, De Vooys, mede tegenwoordig en zittend op de voorste rij op onze foto. De vergadering werd belegd met het doel om de voldoening aan de crediet-behoeften van den kleinen middenstand als gevolg van de oorlogscrisis te vergemakkelijken.

EEN GOEDE BELEGGING

Willem Verkoren was een knappe jongeman en zijn manieren waren even innemend als zijn uiterlijk. Jammer genoeg is deze combinatie, hoe goed ook, niet voldoende in onze koude zakenwereld. Zijn inkomen bedroeg slechts een schamele tweeduizend gulden, terwijl zijn vader hem niets had nagelaten dan een onbevlekten naam en een in Atjeh verworven eeresabel.

Tot overmaat van ramp werd hij verliefd, nu juist geen ongewoon ding voor een jongeman, maar het ergst hiervan was, dat hij verliefd werd op de dochter van een Indischen Nabob, welke laatste (daar waren beide geliefden het roerend eens over) niets zou willen hooren van een huwelijk met zulk een armzaligen candidaat.

Ze smeedden allerlei soorten plannen, doch Amelie bleef ten opzichte van papa's gezindheid zeer sceptisch gestemd.

„Papa," zei ze, „wil dat we allen goede huwelijken doen, en sedert Mina, mijn oudste zuster, met den schatrijken jonkheer van Botersloot getrouwd is, verwacht hij, dat ik minstens met een graaf zal huwen."

Enfin, deze bezwaren beletten den jongeman niet om zijn liefdesdroom voort te droomen, totdat Amelie, op een dag dat hij haar op de tennisclub ontmoette, hem uit zijn geluksdroomen ruw ontwaken deed door de mededeeling dat haar papa, die voor zijn zaken nog steeds in Indië had moeten verblijven, plotseling naar Holland op reis was gegaan en nu wel een wakend oog op zijn dochter houden zou. Het zou nu voor Verkoren onmogelijk wezen nog bij zijn geliefde aan huis te komen, zooals hij twee- of driemaal in de week gewoon was te doen.

Gedurende de volgende weken zag Willem zijn meisje slechts een paar maal in haar loge in den schouwburg en moest zich tevredenstellen met een knikje van verstandhouding op verren afstand. Zijn eenig vertier bestond nu in het op- en neerwandelen langs Amelies huis in de hoop haar aan het venster te zien.

Op een avond, dat hij de hoop opgegeven had haar nog even te aanschouwen en spijtig de straat overstak, ontsnapte hij nog juist aan het gevaar door een voorbijsnorrenden auto te worden aangereden. Niet zoo gelukkig was evenwel een oude straatveger; deze werd door een der spatborden geraakt en op den grond geworpen. Willem vloog op den ouden man toe, doch vond hem niet in staat verder te gaan. Hij riep dus een rijtuig aan en nam hem mee naar zijn eigen jonggezellenwoning, die slechts een kwartier van de plaats des ongevals verwijderd was.

De oude had de knie een weinig bezeerd, en was verder zeer verschrikt. Na eenige rust kwam hij weer tot zichzelven.

„Onaangenaam werk moet dat toch zijn om in weer en wind de straat te vegen," begon Verkoren om hem wat op zijn gemak te brengen.

„Ja," zuchtte de oude.

„Verdien je daar nu voldoende mee?" vroeg Verkoren verder.

„Niet de moeite waard!" was het antwoord.

„Hoeveel heb je vandaag wel verdiend als ik niet al te onbescheiden ben?"

„Niemendal," antwoordde de oude stakkerd. „Met dit mooie weer is er weinig te doen."

Toen, Verkoren's smaakvol gemeubeld apartement eens rondziende, zuchtte hij: „Het moet toch wel heerlijk zijn zoo'n rijke jonge man als u te wezen."

„Maar ik ben in het geheel niet rijk," antwoordde zijn jonge gastheer. Hij had schik in den oude, die zich bij hem zoo op zijn gemak scheen te gevoelen. „Mijn inkomen bedraagt maar een paar duizend gulden 's jaars en dat is nu niet zoo heel schitterend."

„Maar dat is ook niet wat men arm noemt," antwoordde de straatveger met een nauw bedwongen glimlach op het gerimpeld gelaat.

„Och, zoolang men vrijgezel is gaat het wel, maar als men trouwplannen koestert, dan is dit al zeer onvoldoende." En tot zijn eigen verwondering begon hij den ouden baas van zijn wanhopige liefde te vertellen.

Onderwijl voorzag hij zijn ongewonen gast van eenige hartversterking, zoodat deze na eenigen tijd van den schrik bekomen en voldoende uitgerust opstond en den vriendelijken jongeman bedankte voor diens welwillende gastvrijheid.

„Hier, je hebt vandaag niets verdiend en zult morgen misschien nog te stijf zijn om je werk te doen, neem dit," zei Verkoren en drukte den armen straatveger ondanks diens protest een tientje in de hand. De oude was zeer geroerd en dankte hem herhaalde malen; toen, na de vermaning ontvangen te hebben voorzichtig op de trap te zijn, verliet de oude man met dankbaar hart de woning.

Nadat hij zich overtuigd had, dat zijn gast goed en wel op straat was, stak Verkoren een sigaret op en mompelde:

„Deze week niet naar den schouwburg. Enfin, daarom niet getreurd; de oude stumperd zal beter gebruik van het geld maken, dan ik gedaan zou hebben."

* * *

Den volgenden morgen de post naziende, vond Verkoren daaronder een brief van Amelies vader, die hem verzocht dien middag tusschen drie en vijf uur bij hem aan te komen.

„Zoo, dat is gedaan," bromde hij. „De oude bullenbijter heeft zeker mijn verhouding tot zijn dochter gemerkt en zal me nu allen verderen omgang verbieden. In allen geval zal ik er heen gaan. Ach, ach, waarom is mijn vader ook niet in de tabak gaan doen? Wat heb ik nu aan een eeresabel?"

Precies klokke drie uur stond Willem Verkoren op de stoep van het imposante huis, waar de rijke tabakker, de vader van Amelie, woonde en trok zenuwachtig aan de bel.

Tegen alle verwachting en tot zijn groote vreugde vond hij in de kamer waar hij werd binnengelaten zijn beminde Amelie.

„O Wim!" riep ze uit, terwijl ze hem om den hals vloog, „wat heb je toch tegen papa gezegd?"

„Tegen uw vader gezegd?" vroeg Willem verwonderd, terwijl hij het blozende meisje teeder omhelsde. „Ik heb je vader nog nooit gezien!"

„O jou ondeugende jongen, hoe durf je dat zeggen? Hij kwam gisteravond thuis over niemand anders pratende dan over jou. Hij heeft mij een heel kruisverhoor doen ondergaan. Ik moest wel bekennen dat ik je liefhad en dat jij geen cent

HET NIEUWE RAADHUIS TE MUIDEN.

De vorige week is het nieuwe raadhuis te Muiden, gebouwd door den architect Jan Stuyt te Amsterdam, met eenige feestelijkheden, officieel in gebruik genomen. Onze foto geeft den Burgemeester met familieleden en genoodigden voor het nieuwe gebouw.

VOOR DE BELGISCHE VLUCHTELINGEN.

Onder de steden, waar de Belgische vluchtelingen een goed onthaal gevonden hebben, neemt ongetwijfeld Haarlem een eerste plaats in. Aanvankelijk ten getale van ongeveer 7000, thans nog ongeveer 1000, werden de vluchtelingen in hoofdzaak bij burgers ondergebracht. Er werd een comité gevormd met de onderafdeelingen huisvesting, arbeid, voeding, onderwijs, inlichtingen en algemeene zaken. Wij geven hierboven een foto van het comité. Zittend, 1e rij van rechts naar links: mevrouw J. M. Sterck-Troot, presidente Dames-Comité, mej. S. M. Hoevenaar, freule C. C. Th. v. d. Wyck, secr. Dames-Comité, mevr. Stokhuyen, de heer J. J. Cock, dr. G. E. A. Broese v. Groenau, leden van het Nederl. Comité, H. Stinis, hoofdleider, N. J. Dalmeyer, penningm., C. v. Niel, chef alg. zaken, J. P. v. d. Eykhoff, chef kleedingmagazijn, H. v. Niel, chef commissie van arbeid, J. C. Caderius v. Veen, chef van de kweekschool, J. M. Latenstein, chef commissie voor voeding, Robijn, chef Kolonie Nassaulaan.

VOOR HET KON. NATIONAAL STEUNCOMITÉ.

Het Gemengd koor „Mendelssohn Bartholdy", directeur Piet Mostert, te 's-Gravenhage, heeft de vorige week een concert gegeven, waarvan de opbrengst ten bate van het Kon. Nationaal Steuncomité is gekomen.